

V filmu »Ujetniki žvepla«, katerega avtor je prejel Srebrni encijan za najboljši film o gorah, nam spregovori o majhnih, mršavih in brezzobih nosačih, ki v neprijaznem in nevarnem okolju indonezijskih vulkanov v dolino znosijo vsak dan na svojih ramenih po 80 kilogramov žvepla. Pot je vsakič dolga 20 kilometrov. In tudi zato jim bogovi ne odmerijo več ko 40 let življenja, kajti tako trpljenje in mučenje za golo preživetje in po besedah enega od nosačev za boljši jutri njegovega sina ni vredno niti enega leta. Če bi gledali film samo kot gibanje slik, bi mirno lahko zapisali, da ga odlikuje eksotika krajev in naravnih pojavov. A film ni zaman dobil nagrade, saj nam vsem kaže tudi tisto drugo plat življenja v gorah, ki še zdaleč ni eksotična in človeka prisili v najbolj nenavadna dejanja za golo preživetje.

Da je lahko »Življenje na nitki« rešeno z vzponom v gore, sta dokazala **Thierry de l'Estrade** in **Milka Assaff**, ki sta svojo idejo sama tudi realizirala in s tem navdušila gledalce in žirijo. Gledalci so se po filmu zamislili in se ozrli okrog sebe (morda bodo v prihodnje tudi sami nekomu rešili življenje), žirija pa je od navdušenja filmu podelila eno glavno, in sicer »glavno specialno nagrado žirije«, druge tri žirije pa so dodale še tri svoje nagrade. In zakaj vse te nagrade? Zaradi pomembnega problema, ki ga obravnava (zasvojenost z drogami), zaradi pripovedi o alpinističnem vzponu skupine zasvojenecv, ki skušajo tudi na ta način zdraviti in ozdraviti to bolezen, zaradi trdega boja, ki je huji od plezanja na najvišje vrhove, zaradi volje in šibkosti, zaradi odločenosti in omahovanja, zaradi osebnega žrtvovanja in odpovedovanja in predvsem zaradi sporočilnosti filma, da je samota v gorah nevarna, a še dosti hujsa je samota in praznina srca.

Znani voditelj in novinar Antenne 2 **Pierre Ostian** je za »Portret Patricka Berhaulta« prejel nagrado za najboljši alpinistični film. Režiser nam sporoča, da se alpinizem sicer odvija v stenah in na oprimkih, in previsih in zasneženih raztežajih, ampak da alpinizem dela predvsem in samo človek. In portretiranec je predstavljen predvsem kot človek.

Za najboljši raziskovalni film so nagrado prejeli prav tako Francozi, in sicer zahvaljujoč se »Pavijanom iz Saudske Arabije«. Neobzira kamera raziskovalcev **Maximya** in **Colleta** sledi in zalezuje edino vrsto opic, ki živi na Arabskem polotoku ter beleži najpomembnejše trenutke v njihovem življenju. Priča smo bili izjemnim posnetkom, ki so dokazovali, da je lahko študija tudi predstava.

SLOVENSKI DELEŽ NAGRAD

Ob nizanju filmov in nagrad ne smemo pozabiti na slovenski delež, tako v samem programu kot tudi pri delitvi pogače. Slovenci smo poslali

skupaj 6 filmov, izločen je bil en sam in od petih sta dva prejela nagrado. TV Slovenija je bila producent treh - Annapurna 1992 v režiji **Matjaža Žbontarja**, Dolina pravljic **Marjete K. Svetel** in 8C+ (XI-/XI) **Staša Potočnika**, kot producent pa je sodeloval pri filmu **Toneta Freliha** »Komu zvoni« skupaj z Orion filmom, in pri filmu Razgledi s slovenskih vrhov - Peca, ki ga je režiral **Igor Likar** in Sfinga.

»Peca« je s svojimi prepričljivimi in vabljivimi posnetki in poetičnostjo navdušila mnoge, med njimi tudi člane žirije Trentinske turistične zveze, ki je filmu dodelila »Zlatega metulja«. Druga posebna žirija Mednarodne federacije športnega filma in TV pa je nagrado namenila Potočnikovemu filmu 8C+, in to zato, ker so člani smatrali, da film brez prizanesljivosti predstavi izjemno težak vzpon.

Lahko smo zadovoljni prav vsi. Organizatorji, ker jim je ponovno uspelo privabiti nekaj izjemnih filmov, pa kopico dobrih, gledalci in gostje, ker so organizatorji storili vse, da bi sedeli v kinodvorani ali bili na razstavi ali pa na okrogli mizi oziroma da bi šli celo plezat, ter vsi nagradjenci, da o Francozih sploh ne govorimo.

PETRI

V. ERJAVEC

Pred hišo je trava
ozelenela,
cvetijo tulpe
in hijacinte dehteče;
izbrala si jih skrbno,
sadila z drobno
mlado roko.

Črni kos zopet poje
in se ziblje
v krošnji višnje
cveteče.

Odperta so vsa vrata,
okna na široko,
da sončni žarek boža
kotičke - stene - spomine.

Takrat
v zvoniku sedma ura
je odbila,
ko tiho za sabo
si vrata zaprla,
da naju z očijem
ne bi prebudila.

Odhitela goram si
zadnjikrat naproti...

Mozirje, 28. 4. 1993